

Vasárnap volt, vasárnap.
Mint az ügyész buggyanó mandzsettája,
félrevasalt ráncokat vetett
a Duna. EGYMAGAM

téblábolok a szürkületben,
minden hát hiába volt,
csak így magunknak ez a csak,
a hossza-széle nevetséges fel-alá-
Vasárnap van. Vasárnap.

1984. március

A HALOTTKÉM SZÓL

Orromba fújja a szél
enyészhetetlen múltak dögszagát.
Pázsitlepte tömegsír ez az ország.
Felejtteni kéne, tudom, felejtteni.

Hm, ez a koponya, nem is talányos
– hiszen ez itt a bemeneti nyílás,
s milyen közélről! lőporfüst a sebszegélyen...
De hol jutott ki?
Egy golyó
kell bolyongjon a sajtos
masszává fajult agyban!

A halottkém
szólítja élőkémet. Sajna:
nincs bennem eleven már –
Haj-, köröm- és szakáll-
növesztő csont-bőr-húscsomót
utálat éltet és kínos emlékezet,
meg hogy ünnepre-petyhüdt
képetekbe üvegtörőn vihogok.